

razločno škrjančka, ki gostoli zunaj pred oknom v enem iz sosednjih vrtov, zunaj pred oknom, tam, kjer stanuje lepo dekle; daleč stran iz oddaljene ulice slišim, kako kliče mož, ki prodaja rakovice; zrak je tako topel in vendar je vse mesto kakor izumrlo. — Tu se spomnim svoje mladosti in svoje prve ljubezni — ko sem hrepenel; sedaj hrepenim samo še po svojem prvem hrepenenju. Kaj je mladost? Sanje. Kaj je ljubezen? Vsebina sanj.

(Sören Kierkegaard, rojen 1813., umrl 1855., danski mislec, značilen za celo nordijsko psihiko, brez katerega nam ostaje nerazumljiva duševnost vodilnih genijev skandinavskih narodov, je pri nas znan komaj po imenu. Njegov razvoj je preživel tri glavne faze: estetiško in etiško ter se je slednjič izkristaliziral v versko. Misli, podane tukaj v prevodu, so vzete iz njegovih «Diapsalmata», ki zrealijo prvo, estetiško fazo. Prevajal sem po antologiji: Sören Kierkegaard, Udvalg og inledning — ved Carl Koch. Köbenhavn-Kristiania 1908.)

Mirko Pretnar:

Odhajajoči.

Vsa sem pota zemeljska prepregel,
pticam vsem polet v nebo prestregel:
nisem našel misli, ki bi dal jo
ti v spomin v neznano temno daljo.

Najgrenkejša, kar jih v meni kljuje,
ta zaman besede pričakuje:
da je sneg, naj mi skopni v poletju,
da je kamen, naj se skriva v cvetju.

Ivan Zorec:

Ljubice tri.

⟨Konec.⟩

3. Ona.

Bog, ki je dober, moder in usmiljen, je videl moj pozni kes in me je imel rad in mi je ob določeni uri dodelil naenkrat in za vselej vso srečo, pripravljeno zame. — Ali dolgo nisem videl sreče; nisem je videl, ker so mi oči medlele mimo nje v zmote in čudne sanje. — In vendar: Bog mi je dal ljubico. Bila mi je boginja življenja, boginja luči, boginja ljubezni; — življenja, luči, ljubezni.

Ampak še zdaj mi je, kakor da je bilo vse en sam dolg sen . . .

Kod in kam ste se nosile, nore sanje moje nespametne mladosti? Pokaj ste koprnele do zvezd, dokler ste brodile po močvari . . . ?